

Den smrti starý paní

Wabi Ryvola

Končí den a já tu u silnice stojím
takovej vobyčenej zimní den
zvednout ruku už se na mou duši bojím
nevím jestli tohle všechno není sen
nemám ráda když mi někdo říká
že je život tvrdej že je pes

jenže dneska večer pozdě honím bycha
žádnej chlap by moje slzy neunes
Ruce bílý, ruce jako touha
který musíš celý srdce dát
ženský ruce to je cesta dlouhá
ženský ruce neumějí lhát

Bylo ráno takový to šedý vlání
kdy se končí noc a není ještě den
ženský ruce ty se k ránu neubrání
a v mejch dlaních zbyla rosa lásky jen
Těma rukama jsem setřela svý slzy
z prstů mejch je slíbal muž co mě chce mít
i když na vstávání bylo ještě brzy
odešla jsem vedle z dlaní vodu pít

Setřela jsem z vobličejke kapky chladný
vedle dítě kamarádky tiše spí
a já neměla jsem v ruce kytky žádný
abych zakryla svý nohy ledový
Zahřála jsem dechem dětskou ruku hebkou
pak se ozval pád a někdo běžel ven
já teď vím že lidi mají zemi lehkou
když jim smrtí po ránu začíná den

Dole pod schodama leží stará paní
vpuštěná jako po noci zlej sen
a já vod dítěte ještě teplou dlaní
zatlačila v jejich očích novej den
Seděla jsem potom u sklenice vína
věděla jsem že jde život prostě dál
že smutek se možná rychle zapomíná
ale moje slzy nikdo neuhlídal

Teď tu sama stojím u silnice bílý
prohlížím si v dlaních divnej osud svůj
za svým cílem jezděj vozy zimomřivý
a já nevím kterej cíl bude ten můj
Dívám se teď na svý ruce modrý zimou
nevím která z nich je ta pravá a co dál
Vím že jindy prožiju neděli jinou
ale dnešní den mi za ty slzy stál